

Feri Lainšček

Šest pesmi za ženski glas in zvonove

Prvi

Vedno si prvi prišel mi naproti,
ko pot je zavila v neznano,
moja je senca postala lisičja
in noč je ležala nad mano.

Vedno si prvi prinesel mi sonce
in jutro z okusom poljuba,
kaplja je topla drsela med nama
in zvesta bila je obljuba.

Vedno si prvi zaslutil nevihto
in tisti moj strah za metulje,
tvoja je misel drsela po robu,
kjer z mano nihče ne potuje.

Vedno si prvi dotaknil se kože
in mravlje so šle po tej poti,
našla sva svojo drugo obalo,
še zmeraj ji greva naproti.

Med nama je nekaj, kar ni le beseda,
iz take snovi je kot sanje,
med nama so časi, ko skupaj molčiva
in tiho verjameva vanje.

Kresnice

Ko zopet poljubim te s prsmi,
kot Eva je prva ljubila,
med nama drsijo kresnice,
nobena ne bo ugasnila.

In tisti metulji v trebuhu,
ki znova razpirajo krila,
nad nama letijo kot ptice,
nobena ne bo se zgubila.

Ko zopet začutiva plimo
in kakor divjad si dišiva,
med nama je solza razlita,
do jutra ostaja lepljiva.

In tista zmečkana odeja,
ki vročo goloto pokriva,
je speča zastava ljubezni,
ki novo že upanje skriva.

Na kožo zapisane zgodbe
v jeziku skrivnostne dvojine
so črke življenja in smrti
v knjigi vesoljne praznine.

In rože rdeče na grobu,
ki včasih kot čudež cvetijo,
so žarek ljubezni in smisla,
ko sveče nekoč dogorijo.

Senca

Verjela sem v sanje, stopila sem vanje,
moj vrt je pozimi cvetel.
Ostale so sveče, še tople od sreče,
ko ti si po prstih odšel.

Postala sem vila, ki ni se vrnila,
ko čar se je pravljic končal.
Minila so leta, odšla so dekleta,
nihče ni v tej zgodbi ostal.

Le pesem gre v eter, naj nosi jo veter
in moj ti prinese nemir,
boli naj resnica, osamljena ptica
čez noč naj postane skovir.

Imajo nebesa naj zopet ušesa,
kriči naj ljubezen nocoj,
v moji obleki tam doli ob reki
naj senca zapleše s teboj.

Sanje

Moj sin bo prodajal balone
in hčerka bo večkrat rodila.
Zadnji bo mlajši od vnukov,
velika bo moja družina.

Moj dom bo kot pisana ladja,
ki tisoč želja jo poganja,
na njej bo kdaj potnik brez karte
pa tak, ki mogoče le sanja.

Moj mož bo imel več klobukov
in srajco na prsih prešito,
da druga srca mu ne vzame,
da s kroglo ne bo kdaj prebito.

Tam svet bo drugačen, kot ta je,
moj čas se ne bo tam porabil,
kot tu se prehitro izteka,
ker bog je na milost pozabil.

In če bom pred jutrom umrla,
prodajte te sanje, Cigani,
pustite mi dinar na grobu,
saj *kinč* bo poceni spomladi.

Drobiž

Koga ujame poletna nevihta,
komu bo dala zdaj roža ime,
kakšna bo luna, ko pride čez reko,
kdo bo narisal na vodi srce?

Midva ne bova, ker čas se ne vrača,
nama je v srcu ostal le drobiž,
nimava zmaja, ki dela oblake,
v sanjah so kače in teh se bojiš.

Ogenj ciganski je takrat ugašal,
kot da bi umiral nesrečni otrok,
noč je kričala, bežali so svati,
najina želja bila je brez rok.

Koga bo prva zbudila snežinka,
komu bo kurent za srečo igral,
kakšna bo roža ledena na oknu,
kdo bo spet snežno kraljico izdal?

Midva ne bova, ker čas se ne vrača,
nama je včasih še znotraj hladno,
nimava zvonca, ki zimo prežene,
v vicah so mnogi končali tako.

V pajkovi mreži visijo spomini,
muha ujeta in košček srca,
sama je ptica na robu obzorja,
sama sem z mizo, le stola sta dva.

Tišina

Med starci posedam na vrtu,
kjer rastejo rože za vence,
v pogledu tja proti obzorju
vse daljše postajajo sence.

Zapojem si tiho kot veter
in skrivam pod krilom spomine,
verjamem, da čisto na koncu
življenje bo polno tišine.

Ti nimaš več belega konja
in z grehi plačuješ svobodo,
jaz nimam več tvoje ljubezni,
vsi moji so venčki pod vodo.

Že dolgo ni dame v tem *špilu*,
taloni so vsi izigrani,
pobegnil junak je iz zgodbe,
končuje se črta na dlani.

Za zmeraj so mrtve resnice
kot pisma ljubimcev v šatulji,
le bog je še zmeraj na križu,
iz črvov so včasih metulji.

Letijo kot veščice k svetlobi,
žarijo jim pisana krila,
nobeden ni angel med njimi,
nikogar ne čaka tam vila.